

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 191/04-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. decembra 2004 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho a zo sudcov Juraja Horvátha a Jána Mazáka prerokoval prijatú sťažnosť Marty Kopčákovej, bytom K., zastúpenej advokátom JUDr. J. K., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 1/97 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Marty Kopčákovej na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 1/97 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 1/97 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. Marte Kopčákovej priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 191/04-18 z 2. júna 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Marty Kopčákovej, bytom K. (ďalej len „sťažovateľka“), doručenú ústavnému súdu 5. apríla 2004, ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 1/97.

Na základe výzvy ústavného súdu z 29. apríla 2004 sa k sťažnosti písomne vyjadril predseda okresného súdu podaním sp. zn. Spr 2328/04 zo 4. mája 2004, v ktorom okrem iného uviedol: *„Priet'ahy, ktoré v tomto konaní vznikli, spôsobila hlavne tá skutočnosť, že po začatí konania bol na majetok úpadcu – žalovanej vyhlásený konkurz a konanie sa zo zákona prerušilo. (...) Sťažnosť kvalifikujem čiastočne za dôvodnú, aj keď priet'ahy neboli spôsobené subjektívnym zavinením vybavujúcich sudcov.“*

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti, len na základe písomne predložených vyjadrení účastníkov a obsahu predloženého spisu.

II.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 16 C 1/97 ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Dňa 30. decembra 1996 sa sťažovateľka žalobou podanou okresnému súdu domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a s tým súvisiaceho nároku na náhradu mzdy. Okresný súd 10. februára 1999 nariadil pojednávanie na 9. apríl 1999, ktoré z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného (sp. zn. 2 K 30/98) Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozhodnutím z 15. marca 1999 bolo odročené na neurčito.

V čase od termínu prvého pojednávania (9. apríla 1999) do 20. augusta 1999, keď bolo nariadené pojednávanie na 24. september 1999, okresný súd 13. apríla 1999 a 26. mája 1999 vyzýval správcu konkurznej podstaty, aby oznámil, či súhlasí, aby sa v konaní pokračovalo, a 7. júla 1999 vyzval sťažovateľku, aby doplnila petit žaloby.

Dňa 30. augusta 1999 správca konkurznej podstaty oznámil okresnému súdu, že nesúhlasí s pokračovaním v konaní z dôvodu, že sa ešte neuskutočnilo prieskumné pojednávanie. Z tohto dôvodu pojednávanie nariadené na 24. september 1999 bolo odročené na neurčito.

Dňa 8. júna 2000 okresný súd vyzval správcu konkurznej podstaty, aby oznámil, či sa už uskutočnilo prieskumné pojednávanie a či je možné pokračovať v konaní, a sťažovateľku žiadal o oznámenie, či trvá na podanej žalobe. Správca konkurznej podstaty 14. júna 2000 oznámil, že prieskumné pojednávanie sa ešte neuskutočnilo.

Ďalšie pojednávanie nariadil okresný súd 18. apríla 2002 na 7. jún 2002, ktoré bolo odročené na 19. september 2002 s tým, že sťažovateľka predloží návrh na ďalšie dokazovanie a žalovaný predloží výpis z obchodného registra.

Dňa 10. septembra 2002 okresný súd zmenil termín nariadeného pojednávania z 19. septembra 2002 na 27. september 2002, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že sťažovateľka oznámi ďalšiu „*dispozíciu s návrhom*“.

Sťažovateľka 1. októbra 2002 oznámila okresnému súdu, že 18. decembra 2000 prihlásila svoju pohľadávku v konkurznom konaní sp. zn. 2 K 30/98. Okresný súd

19. novembra 2002 nariadil pojednávanie na 30. január 2003, ktoré bolo po vypočutí svedkov odročené na 19. marec 2003 s tým, že žalovaný predloží doklady súvisiace so skončením pracovného pomeru sťažovateľky, a tiež doklad o ponuke voľných pracovných miest a návrhy na ďalšie dokazovanie. Pojednávanie 19. marca 2003 bolo odročené na 29. apríl 2003 s tým, že žalovaný predloží organizačnú štruktúru pred a po organizačnej zmene, toto pojednávanie bolo pre ospravedlnenú neúčasť žalovaného a tiež z dôvodu ďalšieho dokazovania odročené na 11. september 2003 a tento termín bol neskôr okresným súdom zmenený na 15. november 2003 z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne.

Dňa 1. októbra 2003 okresný súd nariadil pojednávanie na 29. október 2003, ktoré bolo po oznámení žalovaného, že nemá k dispozícii okresným súdom požadované listiny, odročené na 11. december 2003 aj z dôvodu vypočutia svedka a zistenia spisových značiek konaní vedených proti žalovanému s obdobným predmetom konania na okresnom súde.

Pojednávanie nariadené okresným súdom na 11. december 2003 bolo okresným súdom odročené na 5. február 2004 z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne a 21. januára 2004 nariadený termín pojednávania (5. február 2004) bol okresným súdom odročený na neurčito.

Ďalšie pojednávanie nariadil okresný súd 3. marca 2004 na 25. marec 2004, ktoré bolo kvôli ospravedlnenej neúčasti účastníkov odročené na neurčito.

Od 25. marca 2004 okresný súd vo veci nekoná.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Článok 48 ods. 2 ústavy ustanovuje právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov

je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (IV. ÚS 232/03). Priznanie základného práva ne prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto základné právo objektívne realizovalo.

Predmetom konania na okresnom súde vedenom pod sp. zn. 16 C 1/97 je nárok sťažovateľky na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a s tým súvisiace mzdové nároky. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade ide o sťažovateľkou uplatňované dva nároky, a to o uplatnenie nároku na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ktorý je hmotnoprávnym dôvodom na to, aby okresný súd mohol vôbec rozhodnúť aj o vzniku nároku sťažovateľky na náhradu mzdy z tohto neplatného skončenia pracovného pomeru. Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd posudzoval sťažovateľkou označené konanie pred okresným súdom sp. zn. 16 C 1/97 z hľadiska porušenia ňou označeného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy najmä s poukazom na konanie o nároku na neplatnosť skončenia pracovného pomeru, ktoré bolo nevyhnutným predpokladom na rozhodnutie okresného súdu o náhrade mzdy z tohto neplatného skončenia pracovného pomeru.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sa posudzovanie otázky či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, posudzuje vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci (1), správanie účastníka konania (2) a postup, akým v konaní postupoval súd (3).

1) Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ústavný súd zastáva názor, že pracovnoprávne spory týkajúce

sa skončenia pracovného pomeru nemožno vo všeobecnosti považovať za skutkovo ani za právne zložitú vec. V týchto sporoch sa používa právna úprava prijatá v Zákonníku práce (zákon č. 65/1965 Zb. Zákonník práce v znení neskorších predpisov a s účinnosťou od 1. apríla 2002 zákon č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov), ktorej výklad a používanie sú stabilizované v pomerne rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov, kde je upravená aj metodika postupu všeobecných súdov v týchto sporoch. Doterajšie trvanie konania (od podania žaloby 30. decembra 1996 do podania sťažnosti ústavnému súdu 5. apríla 2004, t. j. viac ako 7 rokov a 3 mesiace) a jeho priebeh nie je možné považovať za dôsledok vyvolaný právnou alebo faktickou zložitou prejednávanej veci, aj keď okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti kvalifikoval spor ako skutkovo zložitý vzhľadom na potrebu rozsiahlejšieho dokazovania.

Doterajšia dĺžka súdneho konania však nemôže byť akceptovaná najmä z toho dôvodu, že vo veci, v ktorej sa namietajú zbytočné prietahy, ide o pracovnoprávny spor, v ktorom sa pre sťažovateľku rieši existenčná otázka, ktorou je trvanie pracovného pomeru. V týchto sporoch by mal preto súd postupovať čo najrýchlejšie a najefektívnejšie.

2) V konaní o sťažnosti namietajúcej porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ústavný súd vyhodnocuje aj to, či a akým spôsobom sa na prietahoch konania podieľala osoba, ktorá podala sťažnosť. Pri posudzovaní správania sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd dospel k záveru, že správanie sťažovateľky možno hodnotiť ako súčinnosťné a neprispelo k zdĺhavosti konania. Sťažovateľka bola (do 10. septembra 2003) v konaní pred okresným súdom zastúpená advokátkou, z čoho možno usudzovať, že riešenie sporu týkajúceho sa neplatného skončenia pracovného pomeru a s tým súvisiacich mzdových nárokov považovala za dôležité, vyžadujúce si odbornú pomoc. Sťažovateľka odvolala splnomocnenie udelené advokátke (a zastupovala sa sama) až po tom, keď advokátka nepreberala predvolania na pojednávania doručované jej okresným súdom, prípadne zásielky preberala až keď boli doručované políciou a neposkytovala sťažovateľke právnu pomoc na pojednávaniach, na ktorých sa sťažovateľka zúčastňovala sama. Sťažovateľka sa nezúčastnila na pojednávaní 24. septembra 1999, na ktoré nemala vykázané doručenie predvolania. Sťažovateľka svoju neúčast ospravedlnila

aj na pojednávaní 25. marca 2004, čo však neprispelo k predĺženiu konania, pretože okresný súd od 25. marca 2004 vo veci vôbec nekonal. Ústavný súd sa nestotožňuje s tvrdením okresného súdu, že k priet'ahom v konaní prispela aj s'ťažovateľka tým, že neoznačila naraz všetky dôkazy, ktoré bolo treba v konaní vykonať. S'ťažovateľka totiž už pri predložení žaloby poskytla okresnému súdu listinné dôkazy, ktoré jej boli známe, a na predloženie ďalších dôkazných prostriedkov nebola súdom vyzvaná. Vykonanie ďalších dôkazov ako vypočutie svedkov navrhovala s'ťažovateľka priebežne reagujúc tak na aktuálny stav v konaní, ako aj na žalovaným tvrdené nové skutočnosti. Na výzvy okresného súdu reagovala s'ťažovateľka v primeranej lehote a s'ťažnosťou podanou orgánu štátnej správy súdu (17. február 2004) sa domáhala urýchlenia konania v jej veci (s'ťažnosť bola okresným súdom v liste sp. zn. Spr 2328/04 z 22. marca 2004 kvalifikovaná ako dôvodná a súčasne konanie vo veci nebolo hodnotené ako právne a skutkovo zložité).

3) Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo ku zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu.

Ústavný súd sa nestotožňuje s vyjadrením okresného súdu k s'ťažnosti, že: *„Priet'ahy, ktoré v tomto konaní vznikli, spôsobilá hlavne tá skutočnosť, že po začatí konania bol na majetok úpadcu – žalovanej vyhlásený konkurz a konanie sa zo zákona prerušilo.“* Ústavný súd zistil, že na majetok žalovaného bol krajským súdom vyhlásený konkurz dvakrát. Prvýkrát pod sp. zn. 2 K 30/98 uznesením z 15. marca 1999 bol konkurz na majetok žalovaného vyhlásený v čase účinnosti novely č. 12/1998 Z. z. (účinná od 1. februára 1998) k zákonu č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“), podľa ktorej sa vyhlásením konkurzu zo zákona prerušujú len tie už začaté konania, ktorých výsledkom môže byť nárok proti podstate [§ 14 ods. 1 písmeno d) zákona o konkurze a vyrovnaní]. To znamená, že ak výsledkom súdnych konaní nie je nárok proti podstate - nedôjde k zmenšeniu podstaty, tieto konania sa neprerušujú a súd v nich pokračuje bez potreby ďalšieho návrhu správcu konkurznej podstaty.

Vzhľadom na povahu žalobného návrhu sťažovateľky, ktorým sa domáhala vyslovenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, je nepochybné, že tento nárok sťažovateľky nie je majetkového charakteru, pretože ako už bolo uvedené, ide len o rozhodnutie o hmotnoprávnom dôvode, ktorý je nevyhnutným predpokladom pre rozhodnutie aj o ďalšom nároku sťažovateľky na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, ktorý už má dopad na majetkovú podstatu úpadcu (žalovaného). Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že aj napriek vyhláseniu konkurzu na majetok žalovaného okresnému súdu nič nebránilo, aby pokračoval v konaní, pokiaľ išlo o tú časť žalobného návrhu sťažovateľky, ktorým sa domáhala vyslovenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ktoré sa zo zákona vyhlásením konkurzu neprerušilo.

Ústavný súd zistil, že po tom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 4 Obo 120/99 z 19. augusta 1999 zrušil uznesenie krajského súdu o vyhlásení konkurzu sp. zn. 2 K 30/98 z 15. marca 1999 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, krajský súd opätovne vyhlásil na majetok žalovaného konkurz 12. októbra 1999 uznesením sp. zn. 2 K 30/98. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obo 49/00 z 29. júna 2000 zmenil uznesenie krajského súdu tak, že návrh na vyhlásenie konkurzu zamietol (uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 6. septembra 2000). Následne krajský súd na návrh iného konkurzného veriteľa uznesením sp. zn. 5 K 82/00 z 11. septembra 2000 opätovne vyhlásil konkurz na majetok žalovaného. Uznesenie sp. zn. 5 K 82/00 nadobudlo právoplatnosť 28. septembra 2000, teda v čase účinnosti novely zákona č. 238/2000 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon č. 238/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinnej od 1. augusta 2000, podľa ktorej sa vyhlásením konkurzu prerušujú len tie už začaté konania, ktoré sa týkajú majetku patriaceho do podstaty, alebo ak sa týkajú nárokov, ktoré majú byť z podstaty uspokojené. Ani podľa tohto novelizovaného znenia zákona o konkurze a vyrovnaní nemal okresný súd dôvod prerušiť konanie, pokiaľ išlo o nárok na vyslovenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru sťažovateľky.

V postupe okresného súdu zistil ústavný súd nasledovné obdobia nečinnosti, ktoré mali vplyv na doterajšiu dĺžku konania a ktoré je potrebné považovať za zbytočné priet'ahy podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

- od 30. decembra 1996 (okresnému súdu bola doručená žaloba s'ťažovateľky) do 10. februára 1999 (okresný súd nariadil vo veci prvé pojednávanie), t. j. viac ako 2 roky;
- od 9. apríla 1999 (okresný súd z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného odročil pojednávanie na neurčito s tým, že od správcu konkurznej podstaty bude žiadať súhlas na pokračovanie v konaní) do 7. júna 2002 (okresný súd pojednával vo veci), t. j. viac ako 3 roky, pričom v tomto období okresný súd len komunikoval so správcom konkurznej podstaty, či dáva súhlas na pokračovanie v konaní, a z toho istého dôvodu bolo odročené aj pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 24. septembra 1999.

Okresný súd tak spôsobil v dôsledku svojej nečinnosti priet'ahy v konaní v celkovej dĺžke viac ako 5 rokov.

Okresný súd vo svojom vyjadrení k s'ťažnosti sp. zn. Spr 2328/04 zo 4. mája 2004, ako aj vo vyjadrení z 13. augusta 2004 odôvodnil vzniknuté priet'ahy v konaní aj tým, že „*Od októbra 2003 sa vo veci nekoná z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti vybavujúcej zákonnej sudkyne*“.

V súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou (I. ÚS 19/00, II. ÚS 18/98, III. ÚS 14/00) ústavný súd konštatuje, že skutočnosti uvedené okresným súdom ako príčiny priet'ahov v označenom súdnom konaní (dlhodobá práceneschopnosť zákonného sudcu) nemôžu ísť na ťarchu účastníka súdneho konania (m. m. II. ÚS 61/03).

Ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 1/97 pri rozhodovaní o nároku na vyslovenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru s'ťažovateľky bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Pokiaľ ide o tú časť žalobného návrhu, ktorá sa týka s'ťažovateľkou uplatneného nároku na náhradu mzdy, ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k uvedenému nároku

nemohlo konanie od vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného ďalej pokračovať [§ 14 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze a vyrovnaní]. Z dôvodu prerušenia konania nie je možné vo vzťahu k tomuto nároku uvažovať o tom, že by v napadnutom konaní pred okresným súdom mohlo ešte dôjsť k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, teda k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky. Keďže ide o pohľadávku, ktorú treba prihlásiť v konkurze (§ 20 zákona o ústavnom súde), ďalší postup okresného súdu, pokiaľ ide o prejednávanie a rozhodovanie veci vo vzťahu k tomuto nároku sťažovateľky po vyhlásení konkurzu, neprichádzal do úvahy (§ 14 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní).

IV.

Ústavný súd rozhodol, že v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 16 C 1/97 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V záujme zavŕšenia ochrany základných práv sťažovateľky ústavný súd prikázal v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde okresnému súdu, aby v tejto veci konal bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 100 000 Sk.

Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd zohľadnil všetky skutočnosti prebiehajúceho konania, ako aj všetky okolnosti zakladajúce porušenie označeného základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy spočívajúce v najmä nekonaní okresného súdu, pričom ústavný súd považoval za odôvodnené priznať sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk.

Vzhľadom na tú časť žalobného návrhu, ktorá sa týka sťažovateľkou uplatneného nároku na náhradu mzdy, ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k uvedenému nároku nemohlo konanie od vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného ďalej pokračovať [§ 14 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze a vyrovnaní]. Z dôvodu prerušenia konania nie je možné vo vzťahu k tomuto nároku uvažovať o tom, že by v napadnutom konaní pred okresným súdom mohlo ešte dôjsť k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, teda k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky. Keďže ide o pohľadávku, ktorú treba prihlásiť v konkurze (§ 20 zákona o ústavnom súde), ďalší postup okresného súdu týkajúci sa prerokovávaní a rozhodovania veci vo vzťahu k tomuto nároku sťažovateľky po vyhlásení konkurzu neprichádzal do úvahy (§ 14 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní).

Ústavný súd prihliadol aj na skutočnosť, že z hľadiska povahy prerokovávaného návrhu a jeho významu pre sťažovateľku ide o závažnú statusovú vec so zreteľom na negatívne sociálne dopady, ktoré jej predlžovanie konania mohlo spôsobiť.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť účastníkovi konania, aby úplne alebo čiastočne uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. V danom prípade ústavný súd úspešnej sťažovateľke úhradu trov konania nepriznal, pretože si ju jej právny zástupca neuplatnil a trovy konania ani nevyčíslil.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2004